27/02/2021

“Ευχαριστώ τον Γέροντα Εφραίμ”

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Στίς 27 (14) Φεβρουαρίου 1998 ο κατά κόσμον συμπατριώτης μας ΟΣΙΟΣ ΕΦΡΑΙΜ Ο ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΗΣ παρέδωσε τήν ἁγία ψυχή του στά χέρια τοῦ Δημιουργοῦ του.

Μόλις πληροφορηθήκαμε τή μετάστασή του στο Επουράνιο Θυσιαστήριο, νιώσαμε τό ἰδιαίτερο πνευματικό ὄφλημα νά τελοῦμε τά Μνημόσυνά του, στήν Ἐνορία πού τόν φιλοξένησε καί ἔγινε γι’ αὐτόν πνευματικό ”ἐφαλτήριο” μεταξύ τῆς γενέτειράς του, Ἀμπελοχωρίου (πού τόν γέννησε σωματικά) καί τοῦ Ἁγίου Ὄρους (πού τόν ἀνέθρεψε πνευματικά) συναισθανόμενοι πώς κάτω ἀπό τούς θόλους τῆς ὀνομαστῆς ἐκκλησιᾶς μας καί ἐνώπιον τῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνας Της, σμιλεύθηκαν στήν ἐφηβική, ἀνήσυχη πνευματικά ψυχή του, τά θεμέλια τῆς μοναστικῆς ζωῆς, ἔτσι ὥστε ἀπό τον κήπο της Ἐνορίας τῆς Μεγάλης Παναγίας τῶν Θηβῶν, νά μεταβεῖ στό Περιβόλι τῆς Ἐφόρου Παναγιᾶς στό Ἅγιο Ὄρος!

Ἀφοῦ ἐξασφαλίσαμε καί τήν πνευματική ”άδεια” του διαδόχου του, π. Ἰωσήφ, καθιερώσαμε νά τελούμε στήν Ἐνορία μας καί δή μέσα σέ Ἱερά Ἀγρυπνία, τό Ἐτήσιο Μνημόσυνό του μέχρι και το 2020, λίγες μέρες πριν την επίσημη Αγιοκατάταξή του(9/3/2020)!

Μιά χρονιά συμμετεῖχε συμπροχευχόμενη μιά ὁμάδα γυναικῶν ἀπό τή Λειβαδιά μέ τήν κυκλάρχισσά τους κ. Εὐαγγελία Μιχαηλίδου. Κάποια κυρία εἶδε ἔκπληκτη τήν μορφή τοῦ Γέροντα νά ζωντανεύει στήν φωτογραφία του, ὅπως περιγράφει στη ν ἐπιστολή της! (1 Μαρτίου 2015)

Δι’ εὐχῶν τοῦ Γέροντος Ἐφραίμ! Δέν μέ βοηθᾶ ἡ μνήμη μου γιά ν’ ἀναφέρω τήν ἀκριβῆ ἡμερομηνία ὅσων βίωσα. Νά ’τανε πρίν 14 χρόνια, ὅταν βρέθηκα σ’ ἐκκλησία τῆς Θήβας, τή Μεγάλη Παναγία, πού γινόταν Μνημόσυνο γιά τό Γέροντα Ἐφραίμ Κατουνακιώτη. Μᾶς εἶχε πάει μέ ποῦλμαν ἀπό τή Λειβαδιά ἡ κ. Εὐαγ. Μιχ.

Στό Ναό, κατά τήν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας, πῆγα καί στάθηκα μπροστά ἔτσι ὥστε νά ἔχω ὀπτική ἐπαφή μέ μιά μεγάλη φωτογραφία πανέμορφη πού ’χανε τόν Γέροντα. Σ’ ὅλη τήν διάρκεια τῆς Ἀκολουθίας τόν κοίταζα ἐπίμονα καί τόν παρακαλοῦσα μέσα ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς μου, νά βοηθήσει νά μονιάσουν ὁ ἄνδρας μου, μέ τόν κουμπάρο μου, πού γιά ἀσήμαντο λόγο, δέν ὑπῆρχε καμία ἐπικοινωνία, ἐπαφή μεταξύ τους πλέον (2 χρόνια).

Τελειώνοντας καί ἡ Ἀκολουθία τοῦ Μνημοσύνου ὅλοι πῆγαν πλάι στό Ἀρχονταρίκι, (ἐνοριακό κέντρο), γιά καφέ. Ἔμεινα μόνη μου στό ναό. Ἔπρεπε νά τοῦ μιλήσω! Ἤμαστε πλέον ἐκεῖνος καί ἐγώ! Μοναδική εὐκαιρία! Πλησίασα τήν φωτογραφία. Τόν κοίταζα. Τοῦ μίλαγα ἐσωτερικά (ὄχι ν’ ἀκούγομαι). Ἐπίμονα. – Κάνε κάτι νά τά βροῦνε! Τόν κοίταζα… Μέ κοίταζε… θυμᾶμαι σέ κάποια στιγμή χτύπησα τό χέρι μου μέ δύναμη στή φωτογραφία, μέ «ἀπαίτηση» – «θράσος» λέγοντάς του: – Μ’ ἀκοῦς; Μή τό ξεχάσεις καί μοῦ «φάνηκε» σάν τά μάγουλά του νά παίρνουν χρῶμα… νά… «ζωντανεύουν» καί τό πρόσωπο νά γίνεται… πῶς νά τό πῶ, σάν ἀνάγλυφο! ΖΩΝΤΑΝΟ!!! ΟΛΟΖΩΝΤΑΝΟ! Δέν μπορώ νά τό ἐκφράσωμέ λόγια πώς τό ζοῦσα κεῖνες τίς στιγμές. Καί ζωντανό!

Καί αὐτό πού ζοῦσα, τό διακόπτει κάπως ἀπότομα μιά φωνή μιᾶς κυρίας (Ἄργ. Π.) πολύ γλυκιᾶς, εὐγενικῆς γυναίκας, πού ἦταν στήν πόρτα τοῦ Ναοῦ καί μέ φώναζε γιατί τό ποῦλμαν θά ἔφευγε (εἶχανε ὅλοι μπεῖ μέσα), ὁπότε φεύγω, ὅταν ξαφνικά μοῦ λέει: – Στάσου νά προσκυνήσω (τόν Γέροντα, τήν φωτογραφία του δηλαδή) καί πλησιάζοντας τή φωτογραφία μέ ἔκπληξή μου λέει: (εἶχα ἤδη ἐγώ φτάσει στήν πόρτα). – Εἶδες ὅτι βλέπω; Τό πρόσωπό του εἶναι ζωντανό!!! Τότε ἀστραπιαῖα συνειδητοποιῶ ὅτι αὐτό πού πρίν λίγο εἶδα, ἦταν πραγματικότης καί ὄχι «παιχνίδια τῆς φαντασίας μου».

Νά μποροῦσα νά ’μενα! Νά μ’ ἄφηναν ἐκεῖ, γιατί εἶχε καί συνέχεια τό προσκύνημά μας. Ποῦ ἀκριβῶς; κ.τ.λ. Δέν θυμάμαι, ζούσα σ’ ἄλλο κόσμο. Σ’ ἄλλη …«σφαῖρα» οὔτε ἄκουγα, οὔτε μ’ ἐνδιέφερε πού μᾶς πήγαιναν. Νά πῶ ὅτι ἔνοιωθα καί ἕνα πόνο

μέσα μου ποῦ μέ... «πῆραν» ἀπό τό Ναό;

Ἐπιστρέφοντας στή Λιβαδειά, σέ κάποια στιγμή πού συναντήθηκα μέ τήν κουμπάρα μου, ἔτσι ἁπλά, γιά νά πάρει δύναμη καί ἐκείνη, ὅτι θά ἔρθει ἡ στιγμή πού θά ξαναμιλήσουν, τῆς τό ἀνέφερα χωρίς λεπτομέρειες, μά δέν μέ πίστεψε, ὅτι θά ὑπῆρχε περίπτωση...

Ἀποτέλεσμα: **Ὁ Γέροντας δέν τό ξέχασε! Ἐνήργησε! Ἐγώ τ' ἄφησα σέ κεῖνον. Οὔτε ἀγωνία, οὔτε ἄγχος. Αὐτή τήν στιγμή δέν μπορῶ νά θυμηθῶ μετά πόσο καιρό, πραγματοποιήθηκε ἡ συμφιλίωση, ἐπανασύνδεση, πῶς νά τό πῶ; θυμᾶμαι ἔγινε, ὅταν κοιμήθηκε ἡ μητέρα τοῦ κουμπάρου μας καί πήγαμε στήν κηδεία καί τήν στιγμή πού χαιρετούσαμε μετά τόν τελευταῖο ἀσπασμό, ἀγκαλιαστήκανε καί φιληθήκανε, κλαίγοντας...**

Εὐχαριστῶ τόν Γέροντα Ἐφραίμ! Ἡ εὐχή του-προσευχή του, νά σκεπάσει τήν πορεία τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας.

Βασ. Χαρχ. Λιβαδειά

1 Μαρτίου 2015

[ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ π. ΓΕΩΡΓΙΟΥ "Η ΠΑΝΣΕΠΤΗ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ Ο ΜΝΗΜΕΙΑΚΟΣ ΝΑΟΣ ΤΗΣ.1867" -ΘΗΒΑ 2017-]